

Hồi 20

Thăng Điện Cô Tử Nhục

Hình như thuyền chủ có vẻ không tin, liền hỏi tiếp:

- Sao y lại chết ?

- Y trúng phải gian mưu của bọn giặc, đã biến thành phé nhân, tự nhận thấy hổ thẹn với cha mẹ và ân sư, nên y đã ngậm hờn mà đâm đầu vào đá chết rồi.

- Chính mắt anh bạn đã trông thấy hay sao ?

- Không tại hạ có chậm một bước, lúc đó y đã hấp hối sắp chết rồi.

- Y có nói gì không ?

Tử Vong thuyền chủ hỏi như vậy và nóng lòng đợi chờ Phương Sách trả lời.

Trong lòng rất kích động, Phương Sách với giọng bi đát đáp:

- Y nhờ tôi chuyển lời cho cha y, mong cha y lượng thứ cho đứa con bất hiếu vô tài ...

Nói tới đó, chàng cảm động quá, nghẹn ngào không sao nói tiếp được, và nước mắt cũng nhỏ rùng xuống như mưa.

Tử Vong thuyền chủ hơi ngạc nhiên hỏi:

- Sao.. anh bạn.. ?

Phương Sách mới biết mình đã quá lộ liễu nên vội định thân lại cố che lấp sự cảm xúc và đáp:

- Phương Sách là nghĩa đệ của tại hạ. Tội nghiệp cho y !

Tử Vong thuyền chủ chỉ quan tâm nhất có một việc này thôi, nên y hỏi tiếp:

- Y còn nói gì nữa không ?

- Y nhờ tôi tìm bẫy đại môn phái, Tâm Tâm đại sư, Lam Bào Quái Nhân mà trả thù hộ cho y. Dù chết cũng vẫn không quên được mối huyết hải thâm cừu..

Tử Vong thuyền chủ ngừng mặt lên trời cười the thé, có vẻ đắc chí và cũng có vẻ thất ý nữa..

Y đắc chí là vì cả hai khắc tinh của y thì Lam Bào Quái Nhân đã bị đánh rớt xuống dưới vực thẳm dù không chết cũng bị thương nặng, còn Phương Sách thì đã chết rồi.

Y thất ý là vì y vẫn chưa muốn Phương Sách chết vội. Y còn có nhiều âm mưu quỷ kế muốn lợi dụng chàng ta. Bây giờ thì tất cả những âm mưu kế hoạch đó lại phải đặt lại.

Y bỗng mỉm cười và kêu “ủa” một tiếng, có vẻ nghi ngờ hỏi:

- Người ăn mày mắt lé đưa y tới đây, chẳng hay người đó là ai ? Tới đây làm chi ?

Đã nói dối thì phải nói tới cùng, Phương Sách đáp:

- Người ăn mày đó là ân sư của tại hạ, đem y tới đây là muốn khôi phục lại công lực cho y. Ngờ đâu, vì chữa không đúng chỗ, nên trái lại, bệnh của y càng nặng thêm.

Nghe tới đây, Tử Vong thuyền chủ lại lớn tiếng cả cười. Người râu rĩ nghe thấy tiếng cười của y thế nào cũng cảm thấy bi tráng và đau đớn, người vui vẻ nghe thấy tiếng cười của y thế nào cũng cảm thấy khoái chí vô cùng, nên không ai có thể biết được tâm sự của y ra sao ? Còn Phương Sách thì tất nhiên nghe thấy tiếng cười của y lại càng cảm động thêm.

Tử Vong thuyền chủ lớn tiếng nói với Phương Sách.

- Bọn thuyền chủ thế sẽ trả thù cho đứa con cưng của ta.

Lúc ấy y đã nghĩ ra được một gian mưu quỷ kế khác. Hỏi rõ tên họ của Phương Sách xong y vội vàng dẫn bọn Tiên Hồ đi luôn.

Phương Sách trông thấy cha ruột của mình mà không thể đoàn tụ được, trong lòng càng đau đớn thêm, nhưng trái lại, chàng càng thù hận Tâm Tâm đại sư với bảy đại môn phái thêm.

Chàng quay người lại đứng đối diện với Lợi Man. Nàng ta đứng cách chàng ba thước, cũng đang ngăn người ra nhìn chàng. Vừa trông thấy mặt Lợi Man, chàng lại hổ thẹn vô cùng, cúi gầm đầu xuống, không dám nhìn nàng ta nữa, và tự nhận thấy không còn mặt mũi nào gặp lại hai vị sư thúc, nên chàng nói:

- Sư muội, hành động vừa rồi không phải là bởi tại tôi thực tâm đâu. Xin sư muội lượng thứ cho, và làm ơn thỉnh tội hộ với hai vị sư thúc..

Nói xong, chàng quay mình định đi.

Lợi Man hét lên một tiếng, cản ngay lối đi của chàng. Nàng trợn tròn xoe đôi mắt, mặt lộ sát khí, và hậm hực hỏi:

- Họ Phương kia..

Không đợi nàng nói dứt, Phương Sách đã cướp lời:

- Xin sư muội giấu hộ tình thế vụ này, coi họ Phương như đã chết rồi, mà cứ gọi tôi là Khuất Nhục Tử đi !..

Lợi Man cười khẩy một tiếng đáp:

- Cái tên Khuất Nhục Tử đẹp lắm ! Người muốn đi một cách dễ dàng như thế ư ? Bây giờ chỉ có hai con đường để người tự chọn lấy mà thôi.

- Sư muội thử nói cho tôi nghe xem ?

- Con đường thứ nhất là người phải để lại cái đầu ở đây rồi ta sẽ tự tử chết theo người !

- Con đường thứ hai thì sao ?

- Người đã đụng chạm đến da thịt của cô gái này rồi dù không phải vợ chồng cũng đã là vợ chồng, vậy người đi đâu ta phải đi theo đó.

Phương Sách ngạc nhiên, trong lòng hổ thẹn và ân hận hết sức. Tuy chàng không còn nhớ tới khi tình dục nổi lên, thái độ của mình như thế nào nhưng cứ xem quần áo của Lợi Man rách tả tơi như thế kia, gã thấy lúc bấy giờ động tác của mình điên rồ không khác gì một con dã thú vậy.

Nàng vốn dĩ là một thiếu nữ trong trắng như ngọc như ngà, nay đã bị mình làm nhục như thế còn biết nói năng ra làm sao nữa ?

Cả hai con đường đó, chàng nhận thấy bất cứ con đường nào mình cũng phải tiếp nhận một cách không dám oán than. Nhưng bây giờ chàng chưa muốn chết vội, sở dĩ chàng thay tên đổi họ, nhẫn nhục sống trộm như thế này là chỉ vì muốn trả thù.

Dem nàng đi ư ?.. Chàng bỗng nảy ra một ý nghĩ hình bóng tội nghiệp lướt qua trước mắt chàng. Nàng đã vì mình mà khổ khổ biết bao, mình không thể bỏ nàng đi được.

Chàng đang trầm tư suy nghĩ, thì Lợi Man bỗng ôm mặt khóc và nói:

- Người.. nhẫn tâm lắm ! Tôi bỗng bị người làm nhục như thế này, từ giờ trở đi tôi còn mặt mũi nào trông thấy người khác nữa.

Phương Sách càng hổ thẹn và ân hận thêm, lòng đau như dao cắt, vội bước tới gần, vuốt ve tóc nàng:

- Xin sư muội lượng thứ cho tôi ! Lượng thứ cho tôi..

- Sư huynh nhẫn tâm thực..

- Sư muội, cả hai con đường đó, tôi đều nhận lời hết. Nếu sư muội muốn tôi đi con đường thứ nhất, thì hãy đợi tôi trả thù đã, tôi sẽ đến trước mặt sư muội thỉnh tội ngay..

Lợi Man bỗng ngừng đầu lên, hỏi:

- Thế còn con đường thứ hai thì sao ?

- Con đường thứ hai, tôi không dám nói dối sư muội, tôi còn một người chị. Tôi phải hỏi qua cô ta, tôi mới có thể nhận lời sư muội được !

Lợi Man bỗng rống lên một tiếng như điên như khùng và quá lớn:

- Người đi ! Đi ! Đi đi ...

Phương Sách giật mình đánh thót một cái, vội lùi mấy bước. Lợi Man đã như điên như khùng, vừa khóc vừa chạy nhanh như bay.

Phương Sách ngăn người ra giây lát, rồi lớn tiếng gọi:

- Sư muội ! Sư muội !

Chàng vội đuổi theo ngay, nhưng trong đêm tối không còn thấy hình bóng Lợi Man đâu nữa.

Chàng là một thiếu niên đa tình lại đang ôm ấp sự khuất nhục trong tình cảm của chàng lại vác thêm một gánh nặng của sự hổ thẹn và ăn năn. Chàng không cần biết có nghe thấy hay không, vội lớn tiếng kêu gọi:

- Sư muội, khi thù lớn của tôi trả xong tôi quyết không phụ lòng sư muội đâu ?

Trăng lưỡi liềm tỏa ra ánh sáng mờ mờ chiếu xuống hình bóng cô đơn của chàng và hình bóng ấy cứ tiến thẳng về phía Đông Bắc càng xa, càng nhỏ dần.

Mục đích thứ nhất của chàng lúc này là phải đi chùa Thiếu Lâm để tìm đến kẻ thù số một của mình là Tâm Tâm đại sư để thanh toán.

Ngày hôm đó, chàng đi tới dãy núi Phục Ngưu và xa xa đã trông thấy núi Tung Sơn. Chàng rất phấn khởi và cũng không kém hồi hộp, liền nghĩ bụng:

“Ta làm thế nào mà đột nhập được vào chùa Thiếu Lâm danh trấn võ lâm này ?”

Chàng bỗng nghe thấy khu rừng gần đó có tiếng người nói vọng ra. Chàng vội núp vào một bên để lắng nghe, thấy giọng nói rất già dặn và mạnh, chàng hoài nghi vô cùng, liền nghĩ bụng:

“Đêm khuya như thế này, người này vào trong núi hoang ắt phải có mưu mô gì đây ?”

Nghĩ đoạn, chàng theo dõi người đó ngay.

Giữa khu rừng ấy có một bãi đất rộng đường kính dài chừng năm sáu trượng, trong bãi đất đang có hai bóng đen.

Vừa trông thấy hai người đó. Phương Sách cảm thấy trong lòng kích động ngay.

Thì ra, hai người đó là: Áo Không Đạo Giả, kẻ thù của chàng, với Giang Tĩnh Thục, thiếu nữ áo xanh.

Tĩnh Thục đang quì ở trước mặt Áo Không Đạo Giả, người chưởng môn của phái Côn Luân. Chàng nghe thấy đạo giả nói:

- Cuộc đời của con rất đáng thương, con phải cố gắng làm người. Tại sao đến giờ con vẫn chưa giác ngộ, không nói rõ thực tình của Tử Vong thuyền chủ cho ta hay ?

Tĩnh Thục ứa nước mắt ra, vẻ mặt kinh hoảng đáp:

- Quả thực cháu không biết rõ hết thực tình của y. Cháu ở trên đảo Sùng Minh tại sông Dương Tử, sống với khỉ đột trắng đã từ hồi nhỏ đến giờ. Cứ cách vài ngày y lại tới thăm cháu một lần, và không bao giờ thấy y nói tới chuyện Tử Vong thuyền chủ cho cháu hay cả.

Ảo Không đạo giả khẽ quát tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ giả hoạt thật.

Nói tới đó, ông ta bỗng nghiêm nét mặt lại nói tiếp:

- Cháu có biết cha của cháu chết như thế nào không ?

- Bị Tử Vong thuyền chủ giết chết.

- Cháu có biết nguyên nhân ra sao không ?

Tĩnh Thục rất ngạc nhiên vì mọi khi hỏi tới chuyện tại sao Đạo giả kết oán với Tử Vong thuyền chủ thì bị Đạo giả mắng ngay. Sao bây giờ ông ta lại tự dưng hỏi tới chuyện ấy như thế ?

Hình như Đạo giả đã biết rõ tâm sự của Tĩnh Thục rồi, nên thái độ của ông rất kích động và nói tiếp:

- Bây giờ chú nói rõ nguyên nhân ấy cho cháu hay nhé ? Có lẽ cháu cảm thấy rất ngạc nhiên, tại sao chú lại giấu diếm mãi đến giờ mới chịu nói cho cháu hay như thế này ? Cháu có biết Tử Vong thuyền chủ đã định đến ngày tết Trùng Cửu sẽ hỏa táng chùa Thiếu Lâm. Tâm Tâm đại sư đã triệu tập tất cả anh hùng của thiên hạ để gắn sức bảo vệ ngôi chùa ấy không ? Chú là người được ông ta mời để bảo vệ ngôi chùa ấy đấy. Cháu đã được Quân Sơn lão ni truyền thụ cho môn công lực Ma Hà tâm pháp, bây giờ công lực của cháu đã trên tất cả các cao thủ thường, nhưng vì trong lòng cháu vẫn chưa hết nghi ngờ, chưa quên hết mối tình cũ, đến lúc ấy chỉ e rằng không ra hết sức lực để trả thù cho cha cháu thôi.

Nói tới đó, ông ta ho luôn mấy tiếng. Phương Sách thấy vậy biết ông ta đã kích động quá nổi. Chàng lại nghe thấy Đạo Giả nói tiếp:

- Mười tám năm trước đây, ở trên giang hồ có một đôi hiệp sĩ gọi là Long Hồ song ma, chuyên môn hành hiệp trợ nghĩa, tiếng tăm lừng lẫy khắp võ lâm. Đồng thời, lại có một tên giặc hái hoa xuất hiện. Lương dân đã khốn khổ vì tên giặc ấy, không riêng vì thường dân, mà cả một số gia quyến võ lâm cũng bị y hãm hiếp nốt; cả những quyến thuộc của các đệ tử của bảy đại môn phái, người nào hơi có chút nhan sắc cũng

không sao thoát khỏi độc thủ của tên giặc hái hoa ấy. Hành tung của giặc ấy rất huyền bí, võ công của y lại cao, đồng thời y có một thứ thuốc Mê Xuân dược rất đặc biệt, chỉ bị thuốc ấy dành một chút vào mũi là mê man bất tỉnh ngay, và phụ nữ thì thần trí mê loạn, lửa dục bốc lên đùng đùng nhưng sau khi bị y hãm hiếp rồi, lúc tỉnh dậy không hay biết gì hết. Vì thế có một số phụ nữ đã bị hãm hiếp mấy lần mà cũng không biết rõ nguyên nhân. Vì thế tên giặc hái hoa ấy mới hoành hành không còn kiên nể ai hết. Có một điều là Long Hồ Song Ma đi tới đâu, y đã theo tới đó ngay, khiến Long Hồ song ma tức giận khôn tả, và thề phải diệt trừ được tên giặc hái hoa ấy mới thôi. Lúc ấy mẹ cháu cũng là một nạn nhân bị tên giặc ấy hãm hiếp oan. Vì thanh danh của phái Côn Luân mà cha cháu không dám nói toạc câu chuyện ấy ra, chỉ ngấm ngầm theo dõi thôi, rốt cuộc có một ngày, cha cháu tìm thấy tên hái hoa ấy ...

Tĩnh Thục vội xen lời hỏi:

- Thế cha cháu có bắt được tên giặc ấy không ?

Ảo Không Đạo Giả sắc mặt nhợt nhạt, lắc đầu đáp:

- Không những không bắt được tên giặc ấy mà khi đối địch, cha của cháu còn bị y đánh trúng một chưởng, nhưng nhờ vậy mà cha cháu đã trông thấy rõ bộ mặt của tên giặc hái hoa ấy. Cháu thử đoán xem y là ai nào ?

Tĩnh Thục trợn tròn xoe đôi mắt lên, rất ngây thơ đáp:

- Thế nào y cũng là.. là người hung ác

Ảo Không Đạo Giả trầm giọng nói tiếp:

- Không ngờ y lại là Hồ Ma người trong nhóm Long Hồ song ma.

Phương Sách núp trong rừng nghe tới đó giật mình đánh thót một cái.

Tĩnh Thục lại lên tiếng hỏi tiếp:

- Tên Hồ ma ấy là..

- Là Tử Vong thuyền chủ ngày nay.

Tĩnh Thục kêu “ủa” một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Thế còn mẹ cháu thì sao ?

- Lúc ấy mẹ cháu đã mang bầu cháu, nên cứ nhẫn nhục mà sống trộm. Khi mặt nạ của Long Hồ Song Ma đã bị lột trần, người trong võ lâm liền động lòng công phẫn. Cùng lúc ấy, chúng lại lấy được Hàn Hỏa Đồ vật chung của các môn phái và giấu kín ở một nơi. Vì thế bảy môn phái mới họp nhau lại đuổi giết chúng. Sau Hồ Ma căn cứ bức đồ Hàn Hỏa ấy mà tìm kiếm ra được Hỏa Châu, vật chí bảo của võ lâm, nên y mới luyện thành Hỏa Cương chân lực. Y liền đi kiếm người của các đại môn phái để trả thù. Người thứ nhất mà y tìm kiếm để trả thù lại là cha cháu. Lúc ấy cháu mới lên hai, lên

ba gì đó. Tên Hồ Ma giáo hoạt lắm. Y giết chết cháu rồi còn bắt cóc cháu đem đi. Khi hấp hối cha cháu vẫn còn nghĩ đến thanh danh của phái Côn Luân, nên không dám tuyên bố việc này ra mà chỉ nói dối với người ngoài là cha cháu loạn hỏa chết, chứ không phải bị tên giặc hái hoa ấy giết chết..

Lúc ấy Tĩnh Thực đã khóc sụt sùi nghẹn ngào đỡ lời:

- Thế nào cháu cũng phải trả thù được cho cha cháu mới thôi.

Ngẫu nhiên Phương Sách mới biết rõ tại sao mẹ mình lại bị bẫy đại môn phái luân phiên hãm hiếp. Trong lòng chàng lúc này khó nghĩ quá. Nghĩ tới người.. cha tức Tử Vong thuyền chủ chàng liền nghĩ bụng !

“Có thực cha ta hung dâm đến như thế không ? Tại sao ông ta lại còn đem con gái của kẻ thù về nuôi nấng dạy bảo như thế ? Và còn truyền thụ hết võ học của mình cho nàng ta nữa. Thậm chí cả môn Hỏa Cương Chân Khí cũng dạy nốt cho nàng ?”

Nghĩ tới đó chàng liền lẩm bẩm tự nói:

- Đây lại là thủ đoạn xảo trá chứ không sai ? Chúng muốn lợi dụng cô bé ít tuổi ...

Ảo Không Đạo Giả lại nói tiếp:

- Cháu đã biết rõ nguyên nhân ấy rồi thì đến ngày Tết Trùng Cửu chú sẽ ở trước mặt thiên hạ quần hùng vạch rõ bộ mặt thật của Tử Vong thuyền chủ cho thiên hạ biết..

Nghe tới đó, Phương Sách khẽ cười khẩy một tiếng và nghĩ tiếp:

“Ta đoán không sai mà. Ảo Không Đạo Giả định lợi dụng thiếu nữ ngây thơ này để đả kích thanh danh của cha ta..”

Người thấy tiếng cười khẩy của Phương Sách, Đạo Giả đã hay biết, liền giật mình quát hỏi:

- Ai ở trong rừng thế ?

Nấn nót lại cái khăn lụa che mặt, Phương Sách mới bước đi ra.

Ảo Không Đạo Giả với Tĩnh Thực đều giật mình lùi về phía sau mấy bước để đề phòng.

Đôi bên trông thấy mặt nhau, Ảo Không Đạo Giả liền cau mày lại nghĩ bụng:

“Sao người này da mặt lại xanh tía, hai mắt lại lóng lánh như hai ngọn đèn như thế ? Từ mắt trở xuống, y lại che bằng cái khăn lụa đeo, và mặc áo bào trắng thư sinh như thế này ?”

Đạo Giả liền quát hỏi:

- Người là ai ? Sao dám nghe lỏm bốn chưởng môn nói chuyện như thế ?

Phương Sách cười ha hả đáp:

- Người chuởng môn của phái Côn Luân và lại là một người trong nhóm Tam Lão giỏi thật. Các người đã giết hại một người rồi, lại còn muốn lôi cuốn một thiếu nữ vô lo, vô lự để dự vào công việc giết hại cha nàng ?

Ảo Không Đạo Giả ngạc nhiên hỏi:

- Người nói chúng ta giết hại ai ?

- Con của Tử Vong thuyền chủ mà các người vừa nói tới, tên là Phương Sách chứ còn ai vào đấy nữa.

Đạo Giả với Tĩnh Thực đều giật mình, vì Đạo Giả đã được Tĩnh Thực nói cho hay, buổi dạ vũ ở Quân Sơn, Phương Sách bỗng giáng lâm một cách bất ngờ, và uống phải rượu có chất độc, nên ông ta đã đoán chắc không phải là quỷ kế của Tử Vong thuyền chủ thì thế nào cũng là Lam Bào Quái Tử ghen ghét võ công của Phương Sách quá cao siêu mà ngấm ngấm hạ độc thủ, nhưng ông ta không ngờ Phương Sách lại vì thế mà chết.

Nửa nghi ngờ, nửa kinh hãi, Đạo Giả vội hỏi tiếp:

- Sao người lại biết chuyện ?

- Phương Sách trúng phải gian mưu của kẻ thù, võ công bị phế hết tức hận quá liều đâm đầu vào đá mà tự tử..

- Người là ai ?

- Thanh Diện Truy Hồn Khuất Nhục Tử, nghĩa huynh của Phương Sách.

Ảo Không Đạo Giả ngấm ngấm cau mày lại, vì ông ta chưa nghe ai nói tới tên Khuất Nhục Tử như thế, nên ông ta quát hỏi tiếp:

- Người định làm chi ?

- Nghĩa đệ của mỗ đã trao phó trách nhiệm đi kiếm Tâm Tâm đại sư, Võ Lâm Tam Lão, bảy đại môn phái để đòi lại món nợ máu ấy.

Đạo Giả cười khẩy, ngấm nhìn Phương Sách một hồi rồi đáp:

- Người có tài ba thông thiên triệt địa như thế nào mà dám nói khoác như thế ? Đừng nói chùa Thiếu Lâm tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ, mà lại là nơi tường đồng vách sắt, môn hạ đệ tử có hàng ba nghìn, vô số cao tăng đắc đạo, thì người làm sao mà qua nổi nửa bước, ngay cả đứa cháu gái của bốn môn đây, người cũng chưa chắc đã đối phó nổi, huống hồ là nơi trang nghiêm và cao thủ đông như kiến cỏ !

Phương Sách muốn dò hỏi xem chùa Thiếu Lâm như thế nào, nên nhân lúc này chàng liền hỏi tiếp:

- Tại hạ vẫn không tin chùa Thiếu Lâm là nơi tường đồng vách sắt, và vẫn muốn một mình xông pha một phen xem sao ?

Đạo Giả cười khẩy luôn mồm, rồi trả lời rằng:

- Với sự bố trí hiện thời của chùa Thiếu Lâm, đến ngày Tử Vong thuyền chủ, tên Hồn Thế Ma Vương quỷ kế tuyệt luân ấy cũng còn phải kiêng nể ba thành. Hiện giờ quân hùng đang có mặt đầy đủ ở trong chùa Thiếu Lâm đã xếp đặt “Nhất nghênh, nhị môn, tam quan” ?

- Cái gì là nhất nghênh, nhị môn, tam quan. Chẳng hay đó là cái trò chơi gì thế ?

Đạo Giả nhìn mặt Phương Sách một hồi, rồi đáp:

- Nói thật cho người biết cũng không sao, để người khỏi phải chết oan chết uổng. Nhất nghênh là bảy vị cao tăng vai vế chữ “Nghĩa” có công lực cao siêu nhất của chùa Thiếu Lâm canh gác. Nhị môn tức là Quỷ môn và Hỏa môn, do Thủy Hỏa lưỡng quái của võ lâm canh gác. Tam quan tức là Tinh Quan, Khí Quan và Độc Quan, đều là những quái kiệt độc đáo trên giang hồ canh gác..

Nghe tới đó Phương Sách đã kinh hãi thềm, vì chỉ Thủy Hỏa lưỡng kiệt đó là quái khách mà người giang hồ ai trông thấy cũng phải rầu rĩ chứ đừng nói là Tam Quan kia nữa, nhưng chàng vẫn nghiêng răng mỉm cười, lẩm bẩm nói:

- Không giết chết được Tâm Tâm đại sư ta không can tâm.

- Thật vậy quả là ngoan cố. Bốn chưởng môn cũng không thể nào có lòng từ với người được. Người có giỏi thì hãy thông qua ả của bốn chưởng môn trước, rồi hãy nói chuyện sau.

Nói xong, ông ta đẩy Tĩnh Thục một cái và bảo:

- Cháu hãy ra tay trước để xem bây giờ cháu đã tiến bộ như thế nào ?

Tĩnh Thục liền rút cây ngân thương ra kêu đến “soảng” một tiếng rồi nhằm Phương Sách tấn công luôn.

Phương Sách tránh sang một bên, buông xuôi tay, với giọng khinh bỉ đáp:

- Cô ta không phải là địch thủ của mõ. Áo Không Đạo Giả tiếp thử ba chưởng của mõ xem sao..

Nói xong, chàng đi vòng tới trước mặt Đạo Giả.

Áo Không Đạo Giả giận dữ quát mắng:

- Nghiệp súc vô tri, bốn chưởng môn để cho người chết mà không ân hận.

Nói xong, ông ta giơ song chưởng lên, nhằm ngực Phương Sách từ từ đẩy tới.

Phương Sách đứng lấy tấn chữ “Ngọ” đang vận công lên thì bỗng thấy Khí Hải đặc kịt lại, huyết quan ngừng trệ, chân khí bất tụ, huyết nghịch khí tàn, nên chàng cả kinh thất sắc. Thì ra lúc này đã tới giờ Tý, dư độc ở trong người chàng lại lâm nguy, nên chàng không khác gì một phế nhân.

Huyền Cương chân khí tuyệt học của phái Côn Luân do tay của Đạo Giả đã từ từ đẩy ra.

Đêm khuya, trong rừng hoang có tiếng cú kêu, tựa như một bài ca điệu, thiếu niên này sắp bị toi mạng đến nơi.

- - - o0o - - -